ч. 217 (11.470). Львів, субота 29. вересня 1928. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

За опорожнення полоси Райну.

Львів, 28. вересня 1928.

У більших щоденниках світа появилася на днях стаття Льойда Джорджа під вимовним заголовком „Країна Райну мусить бути опорожнена!". В статті поставлено справу опорожнення полоси Райну рубом, при чому Льойд Джордж виступив дуже різко проти домагань аліянтів, щоб Німеччина за звільнення полоси Райну від аліянтських військ заплатила відповідне відшкодування. З основними думками тієї знаменної статті познакомимо отсе й наших читачів.

З певним вдоволенням — заявляє Л. Джордж на самім початку — слід ствердити, що шість великодержав у Женеві погодилися на предложення німецького держ. канцлера Мюллера щодо того, що треба застановитися над прискоренням речинця опорожнення полоси Райну. Бо ця справа має може більше значіння для рівноваги й мира в Европі, як якабудь інша. Нема для гордого й хороброго народу більшого приниження, як мусіти терпіти окупацію своєї території в мирних часах чужою армією. А це приниження тим більше, коли той нарід мав право очікувати, що в означених умовинах його територія буде звільнена — і не може того ніяк дочекатися. А втім це звільнення запоручали йому святочно й постанови мирових договорів.

У цих постановах сказано, що якщо Німеччина виповнить усі наложені на неї зобовязання перед упливом 15 літ, то окупаційні війська будуть негайно стягнені. З того виходить цілком ясно, що держави антанти, означивши час окупації на 15 літ, хоч передбачували сплату репараційних довгів у значно довшому часі, — тим самим виразно заявили готовість віддати Німеччині заставлену полосу Райну, коли тільки німецька республика покаже ясно свою добру віру і свою добру волю. В цій добрій вірі і волі Німеччини, в її коректности ніхто чейже не може сумніватися.

Держ. канцлер Мюллер заявив не без основи, що Німеччина виповнила всі наложені на неї умовини. На жаль, каже Л. Джордж, не зробили того самого держави антанти. Вони обіцяли роззброїтись, але усоюзнені континентальні держави того роззброювання навіть не зачали. Вони святочно обіцяли опорожнити країну Райну, якщо Німеччина виповнить свої умовини, а тепер не хочуть виконати своєї обіцянки, поки Німеччина не сповнить їх нових домагань, що є звичайним вимушенням. А слід зазначити, що і контрольна комісія і конференція амбасадорів, як представники держав антанти, мусіли признати, що роззброєння Німеччини переведено так, як це устійнено в мировому договорі. Те саме можна сказати про сплату репарацій. Німеччина від пятьох літ придержується скрупулятно пляну Доза, а теперішня її нормальна річна рата виносить 2.5 міліярда марок. Чогож отже ще хочуть від Німеччини держави антанти, а зокрема Франція?

Вважаючи все вище на увагу, повинні держави антанти опорожнити полосу Райну негайно. Вони до того просто примушені. Цей обовязок накладає на них також договір у Льокарно і пакт Келльога, очевидно обовязок моральний. Бо якби ці два гарні акти мира мали вести тільки до погроз для видушення гроша (сплат репарацій), то це булиб тільки дикі оргії — без цілі і змісту.

Ще одно. В льокарненськім договорі Німеччина добровільно признала свої границі супроти Франції й Бельгії з 1919 р. Вона зобовязалася також не зміняти силою своєї неможливої східної границі проти Польщі, яку їй накинено в нечесний спосіб. Але підписавши пакт Келльога разом із Францією і Польщею, Німеччина торжественно заявила, що вона зрікається війни як засобу національної політики.

Все те говорить тільки одно: полоса Райну повинна бути опорожнена негайно!

ЗАМІТКИ і ВІДГУКИ.

„Найбільша небезпека".

Христинівська „Нова Зоря" в статті „Політика проти Церкви" помістила „перший голос перестороги" з приводу думок про потребу українізації богослужень. Церква є у важкому положенні, находячись в огні двох політик: урядово-державної, яка в імя своїх державних рацій користується більше фізичною силою, і національної, яка виконує на церкві моральний натиск. Національна політика, суперечна з державною, терпить на недугу безуспішности, а — бажаючи рятуватися, бажаючи замаскувати свою нездарність, кидається на католицьку Церкву, її ерархію і „підіймає бунтівницький прапор тзв. „українізації" гр.-кат. Церкви в Галичині".

Для політичних невдачників наша церква є за мало національно-українська. Мало того, що церковна ерархія є в українських руках, мало того, що проповіди, катехизація, додаткові богослуження, пісні й молитви відбуваються в українській мові.

„формалісти, яких бічний вівтар коле в печінки: яких тиха Служба Божа виводить з рівноваги; яких масове богослуження доводить до дурійки, — всі вони вважають можливим, корисним і з „чистотою" обряду згідним, коли хотять дати почин до **найбільшої і найнебезпечнішої від тисячки літ революції в нашій Церкві — до заміни церковно-словянської мови Богослуження сучасною і ще до того неустійненою літературною мовою**".

В латинській церкві доброю і корисною є латинська мова, а в нас кепською і шкідливою „всеславянська" сестриця латини.

„Що православні Волинці (інтелігенти) домагаються „відмосковщення" своєї Церкви, се їхня річ. Ми можемо тільки дивуватися, що вони, навикши до московської вимови церковно-словянських слів, уважають „московщиною" й саму церковно-словянську мову та хотять замінити її українською, хоч практика нашої Церкви — українська вимова церковно-словянських слів — моглаб їх дечого навчити (але чого саме? — Ред.). А в тім, російська православна Церква, відломком якої й православя в Польщі, опинилася сьогодня в повній анархії, з котрої Бог знає що виросте, тож годі дивуватися, що волинські українці хапаються таких експериментів — до речі кажучи — підпираних (себто: підтримуваних. — Ред.) польським урядом. Натомісць галицький католицький українець мусить бути сліпотою побитий, щоб малювати ті експерименти і не бачити неминучих наслідків: такої внутрішньої боротьби, хаосу й руїни, якої наше громадянство досі не переживало і якої побажати йому може тільки виплеканець засади: „Puścić Rusina na Rusina".

Ось мотиви, які наказують публіцистові „Нової Зорі" консервувати дотеперішній стан в гр.-кат. церкві, а особливо церковно-славянську мову в богослуженнях.

Не будемо вдаватися у вступні мотиви часто політичного характеру і не будемо полемізувати на тему політичного невдачництва й безуспішности. Коли наша політика є такою, якою вона є, то богато в тому завинили й ті, що тепер підкреслюють її безуспішність. Таж наша політика має свій власний принциповий звязок і свою внутрішню льогіку. І коли деякі люди загнали нашу політику в істнуюче становище, а самі стали тепер на боці, горлаючи про безуспішність, то є це наглядним доказом недостачі почуття відповідальности, себто того морального чинника, який в політиці є найголовнішим.

В своїх міркуваннях на тему богослужебної мови, візіонер „найбільшої і найнебезпечнішої революції в нашій Церкві" виходить з двох фальшивих заложень: 1) що церква є наскрізь суверенною організацією, відірваною від громадських процесів і 2) що гр.-кат. церква є якоюсь специфічно галицькою оазою не звязаною з перемінами у східній церкві.

Це вказує на звуження горизонту новозорянського автора, а галицька закаменілість зроджує в нього всі ті страхіття, які він засував у своїх міркуваннях.

Тому годиться зазначити, що церква, коли лишити на боці її догми, є всетаки організацією людською, залежною від людей, від її визнавців та що вона мусить йти з духом часу. Інакше стане організацією заскорузлою, відірваною від життя, мертвою, нездатною до суперництва з протилежними організаційно-релігійними течіями. Дальше годиться зазначити, що гр.-кат. церква не є ніякою оазою, лише — за винятком деяких догматичних відмін, мало доступних пересічному визнавцеві — частиною східної церкви. А східна церква в противенстві до західної — інтернаціональної є церквою поодиноких національностей або виявляє націоналізаційні тенденції.

З духом часу і з національними тенденціями мусить рахуватися й гр.-кат. церква в Галичині, мусить йти їм назустріч, якщо хоче оберігти свою живучість і викувати в собі притягаючу силу.

Східна й західна церква перейшла вже не одну революцію, глибоку, потрясаючу, не одну трансформацію. Не одну революцію перейшла й наша церква і не одна революція ще стоїть перед нею, з радше криється в ній. Однак справу богослужебної мови ми розглядаємо як **еволюцію**, а не революцію. Введення української проповіди в Галичині, молитв, пісень, додаткових богослужень в українській мові — це теж „революція". І та „революція" спасла гр.-кат. церкву перед винародовленням і мертвотою. Коли додаткові богослуження є можливі і корисні в українській мові, то не розуміємо, чому шкідливими й руйнуючими мали б бути основні богослуження українською мовою. А вже „аргументи" проти української літературної мови в богослуженнях є просто наївні. Церковно-славянська мова не є „універсальною" в східній церкві, як латинська в західній. Основною мовою в східній церкві є мова грецька, а всеж сьогодні вона панує лише в церкві невеликого грецького народу. Церковно-славянську мову в богослуженнях, мову колись живу, а щонайменше **мову літературну** для полудневосхідної Славянщини, оберігли тільки славянські народи, однак припоровлюючи до неї свою національну вимову, себто зближуючи мертву церковно-славянську мову до живої. Чи на тому що втратила церква? Чи шкоду принесла мадярським гр.-католикам або православним румунам заміна церковно-славянської мови мадярською чи румунською? Поминаємо вже те, що у вірменській, грузинській, коптійській й інших східних церквах богослужебною мовою є їхня національна мова. А хібаж сама церковно-славянщина не переходила глибоких перемін, уступаючи перед подихами живої мови?

Нині церковно-славянщина є нам шкідлива, бо вона стала монополем російщини, яка витиснула на ній свою національну печать. Зовсім природно, що — **переживаючи Sturm u. Drangperiode** нашого національного відродження у всіх ділянках життя — не можемо залишити на боці й церкви, мусимо обстоювати оживлення її живою мовою. Те, що нібито наша літературна мова є неустійнена є — як казав Франко — „найдурнішим питанням в світі". Якаж жива мова є устійнена і яке відношення її устійнення чи неустійнення має до мови богослужень? Хібе румунська мова була устійнена, коли її введено до богослужень, або хіба вона є більше устійнена навіть тепер у порівнанні з українською мовою? Ніяка жива мова не є устійнена. Але з моментом, як вона ввійде до богослуження, то буде устійнена, саме в такому виді, в якому ввійде, **у** виді сучасної літературної мови.

Наші язиково-церковні консерватисти мусять звертати увагу на мовні перипетії в правосл. церкві і мусять рахуватися з тим, що заведення української вимови (замісць російської) є в правосл. українців важне, як перехід на живу мову. Пора зрозуміти, що десята частина українського народу (в Галичині) не може і не буде накидати своєї волі девятьом десятим українців. До тогож — дозволимо собі додати — що „всеславянська сестриця латини" є більше мертва, хоч молодша від латини. Чому? Бо латини вчать у всіх середніх школах світа, латина є пануючою в теольогії, медицині, праві й інших наукових дисциплінах, а її „всеславянська сестриця" та ще й „сказілчена" живою мовою і вимовою не має ніякого приноровлення.

Отої нашї принагідні уваги повинні взяти на увагу й наші церковні консерватисти і не лякатися „революції", яка прийде скорше чи пізніше, тільки йдучи їй назустріч перемінити „революцію" в еволюцію, оживити церкву, зробити її не лише забороном віри, моралі, але й живого, будуючого слова, заявстом поширення в Галичині літературної української мови.

По широкому світі.

Англія повідомила офіціально Албанію, що визнає її уряд.

Є чутки, немов би президент австр. републики д-р Гайніш мав у листопаді зректись свого становища.

У політичнім процесі в справі убивства Радича, обороною Рачича та двох інших послів, обвинувачених у убивстві Радича [illegible] виступить відомий французький адвокат Моро Джіаферрі.

Англійський уряд [illegible] політику охоронних мит.

На господарському фронті.

Повітова сільсько-господарська вистава в Копичинцях.

I.

Заходом Повітового Союзу Кооператив та інших українських установ в Копичинцях уладжено в днях 21—23. вересня ц. р. повітову сільсько-господарську виставу, яка пройшла з великим успіхом, даючи повне вдоволення аранжерам цеї вистави і гостям, головно селянам, що з дооколичних повітів прибули тисячами на ці дні до Копичинець. Виставу уладжено в 5-ліття істнування Повітового Союзу Кооператив і тому головним завданням вистави було подати гостям наглядний доказ, які саме поступи зробила кооперація в повіті та які користи має з цього селянство копичинецького району. Вистава була розміщена в салі і кімнатах Народнього Дому та в просторих стайнях і на подвірю місцевого фільварку.

Виставу відкрито 21. вересня ц. р. в присутности делегатів краєвих кооперативних централь, а то: Ревізійного Союзу Українських Кооператив, Центросоюзу та Маслосоюзу, Сільського Господаря та делегатів 8-ми сусідних Повітових Союзів Кооператив і місцевих повітових установ. Перед початком свята відправлено соборну Службу Божу під проводом о. Бриковича з Кривенького, по якій виголосив о. Малиновський глибоко обдуману проповідь, підчеркуючи в ній вагу вистави. Після Служби Божої удався похід через вулиці міста під Народний Дім, де й містилася вистава. Виставу відкрив короткою промовою голова Надзірної Ради П. С. К. посол д-р Заваликут, витаючи представників інших установ та гостей-селян, яких зібралося на це свято поверх 3.000. Після нього промовляли: інж. Юліян Павликовський від Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові, посол Остап Луцький від Сільського Господаря у Львові та дир. Сильвестер Герасимович від Центросоюзу у Львові, а вкінці сенатор д-р Трояи від Української Парляментарної Репрезентації. На руки дирекції Повітового Союзу Кооператив зложили представники богатьох установ усті та письменні бажання з нагоди відкриття вистави. Підчас походу і відкриття вистави пригравала духова оркестра кооператив Теребовельщини під умілим проводом диригента п. Козака. Ціле улаштовання й організація самого свята була дуже старанно підготована і переведена, причім найбільшу заслугу мають у цьому співробітники Повітового Союзу Кооператив під проводом директорів: Мартюка, Поморянського і Петрицького. Крім самої вистави уладжено рівночасно ряд господарських викладів, а саме першого й другого дня вистави: о. Фацієвича „Про садівництво і перерібку овочів на вино і мармеляди", а третього дня вистави інж. Ю. Павликовського „Про значіння годівлі худоби в селянськім господарстві", інж. Боровського „Про пасічництво" та д-ра Б. Гнатевича „Про шовківництво". Виклади стягнули велике число цікавих і мали помітний вплив на слухачів, по більшій части селян. Крім того уладжено в другому дні вистави покази практичної роботи господарських машин, які були переведені самими таки селянами, що обслуговують ці машини у себе на селі. Виставу закрито третього дня, проголошенням висліду оцінки комісії суддів, яка признала виставцям за їх експонати кільканацять диплюмів та кількадесять похвальних листів.

Сама вистава згуртувала не тільки селянські експонати з рільництва, плекання худоби, машин, городництва та садовоства, але також містила репрезентаційні кіоски львівських центральних товариств та наших промислових фірм.

Машиновий відділ обіймав всі ці машини, яких уживають поодинокі кооперативи копичинецького повіту для спільного вжитку своїх членів. Тут бачили ми кільканацять сівалок, 5 великих моторових гарнітурів до молочення, кооперативну жниварку, кільканацять трієрів, дальше повітні плуги, тарелеві вальці, культиватори, борони, вкінці один і здається перший трактор та богато дрібнішого господарського знаряддя. Крім цего виставлено власні фабрикати повіту, а саме: млинки до чищення збіжа, крупярки, плуги та інше. В цьому відділі нагороджено диплюмами кооперативи „Поміч" у Босирах, „Хлібороб" у Кривенькім та „Зоря" в Говилові Великім за несення сільсько-господарського поступу на села через машинізацію праці. Диплюмом нагороджено також о. Рачинка з Гусятина за взірцеве і поступове ведення господарства та примінювання модерних машин. Похвальними листами нагороджено за виріб господарських машин, а саме млинків та крупярок Василя Теодозіва з Сороки та Антона і Гринька Савку з Крогульця.

Рогата худоба не представлялася найкраще и огляду на сам район, який наставлений по найбільшій части на збіжеву господарку. З кільканацяти штук худоби визначено диплюмом расову сіментальську обору Василя Мельничевка з Тарнавки, якої 11 штук, що були між експонатами, представляли дійсно вирівнаний і дуже добірний матеріял. Крім того заслугували на увагу фризійські корови Гната Жаровського з Озерян, які однак через планове розповсюджування сіментальської худоби не мають в цих околицях будучности. Цей останній та Величенко Олекса з Коцюбинчик дістали похвальні листи за взірцеве плекання худоби. Диплюмом нагороджено копичинецьку Повітову Раду за те, що причинилася спеціяльно до ушляхотнення місцевої худоби через вставлення 7-ми власних стадників у селянських оборах повіту.

Коні представлялися богато краще. На увагу заслугували нагороджені виїздові коні о. Клевака Іллі з Мшанця, робочі селянські коні Мельничечка Василя з Тарнавки, Якова Напалія з Сухоставу, Томка та Юрка Мостового звідтиж та чепурна і пригідна під верх чорна кобила Гната Шпунярського з Копичинець, мішанка араба і галицького коника, шкода тільки, що без родоводу. Всі вичислені нагороджені похвальними листами.

Безроги представлялися надто слабо, бо заступлені були тільки експонатами виставленими о. Фацієвичем з Яблонова (матка з 10 поросятами) та о. Кришталовичем (кнур мабуть з чорних мадярських свиней).

Домашна птиця не мала ніяких визначніших експонатів. Виставлені не переступали пересічного рівня. Одинокий похвальний лист у цім відділі одержав Мотика з Кривенького за дійсно дбайливе плекання дробу. (Докінчення буде)

Інж. Евген Храпливий.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Нео-мазепинство.

Богдан Лепкий, пишучи свого „Мазепу" навіть не припускав, що його повість буде мати вплив на подружі відносини в Галичині і Володимирії трохи. Історія молоденької Мотрі і підстаркуватого Мазепи давно вже була відома серед української суспільности, але була відома — так сказати — більше історично, сухо і нецікаво. Щойно повість Лепкого зробила цю історію інтересною і — що-найважніше — гідною наслідування. Тверезий, практичний ум „української Олени" яка воліла старого але гетьмана, ніж молодого але Чуйкевича, подобався незвичайно спокійним, зрівноваженим галичанкам.

І з цього пішло, з коли дійшло до масового явища, то дістало й свою назву: нео-мазепинство.

Тепер тільки й чути про подружа: 18 літ (вона), 48 літ (він), або 16 літ (вона), 55 літ (він). Галицькі Чуйкевичі волосся на голові рвуть, що то — мовляв — за подружа будуть, коли такі недібрані віком люди поберуться. А галицькі Мотрі підсміхаються і повторяють завзято: „Волю старого, але радника чи професора, як молодого, але абсольвента українського чи празького університету, чи хочби навіть урядника з „Рідної Школи!"

І ідуть у Бахмач аж куриться.

Старим мазепам ні не снилося німа, що на них таке щастя впаде. Вони так й літ собі не рахували і лисин не накривали і штучних зубів не таїли. Поки це, коли й так молода на них ще дивиться, а старої не квапилися брати!!

Аж тут у поміч їм велика, переважуюча повість!..

Жіночий доріст роєм кинувся на них, очі любовно завернув і молодою грудю так вимовно зітхнув, що старим мазепам світ закрутився. „Давно забуті дні кохання" вернулися, мов „поворотні хвилі" одного з галицьких поетів, а давно неторкані струни на старопарубоцьких гітарах, задзвеніли, як у часи „Коли ще цвив той май життя".

Радіє з цього божок любови, якому все одно, коби тільки інтерес ішов, радіють дентисти, які міхами спроваджують штучні зуби, радіє о. д-р Вергун, який бочками розсилає свій середник на зріст волосся.

Не радіють тільки молоді кандидати на мужів...

Що їм тепер робити?!

Ждати, аж старі мазепи вимруть? — Тяжко! Стара гвардія добре законсервована і ще може довго потягнути.

Піддурювати молоді Мотрі? — Не піде! Молоді жінки старих мужів надзвичайно вірні.

Старатися за добрі посади? — Не вдасться! Всі добрі посади позаймали давно мазепи...

Щож робити?!

Що робити — це я скажу

Треба попросити котрогось із письменників, щоби написав „пендант" до повісти Лепкого, от хочби з життя Магомета. Цей турецький достойник — як відомо — жонатий був з грубо старшою від себе, панею Хадизою. І жили як так і він при ній карієру зробив.

Коли любовні сцени в „Магометі" вийдуть рівно добре, як у „Мазепі", то ручу, що всі старші (а богаті) жінки кинуться на молодих хлопців, хочби ці мали тільки половину українського університету.

Нехай мазепи женяться собі зі старокуватими Мотрями. Чуйкевичі будуть мати богатих хадиз.

На нео-мазепинство найкращою відповідю буде нео-магометанізм.

Галантіон Чіпка.

20-ліття одної школи.

Нарис історії гімназії „Рідної Школи" УПТ в Яворові.

Ще 1900 року носилися яворівські громадяни з думкою заснувати в Яворові українську гімназію. Думав про це тоді о. Юрій Кміт, який зачав був уже здійснювати ті пляни, такі важні для Яворівщини в її дальшому розвою, і не маловажні для всього нашого громадянства на полі виховання. Тодішня яворівська громадська рада була прихильна заснуванню української гімназії на кошт міста — і справа була би вже й набрала реальної форми. Одначе рішити мала тут щойно Повітова Рада, а ця спротивилася заснуванню української гімназії на кошт міста — і декілька літ справа лежала мертвою.

Аж 1908 р. виринула вона знов на денний порядок і цей раз уже не зійшла з нього і не стратила на своїй актуальности, тільки прийняла реальні форми: 30. червня 1908 р. скликав пок. організатор яворівського повіту і визначний патріот та міщанин Яворова Іван Загаєвич збори міщан й інтелігенції, де в присутности посла проф. д-ра Стан. Дністрянського вирішили після палких промов відкрити з новим шкільним роком 1908-9 українську гімназію. Вже передше приготовили ґрунт під цю справу і взяли весь її тягар на себе пп. Михайло Скальський і Володимир Кекиш, податкові урядовці, та п. Онуфрий Власійчук, учитель нар. школи ім. Т. Шевченка. Вони й їздили до Львова і зєднали прихильність наших тодішніх політичних провідників для ідеї української гімназії в Яворові.

Тимчасом Міська Рада в Яворові змінилася на нашу некористь. Навіть рішила вона приступити чимскорше до заснування польської прив. гімназії коштом Яворова. Досі чисто-українському містові загрозила поважна небезпека польонізації. Отже, казали, настав крайній час взятись до діла і не сидіти довше з заложеними руками.

Маґістрат Яворова спровадив проф. Кшижановського, який старався перевести вступні іспити до польської прив. гімназії і поробити перші організаційні заходи. Розуміється, йому на руку ішли всі більше або менше мірódатні офіційні кола і влада. Одначе не вважаючи на всі його зусилля вписалося до польської школи всього около 20 учеників, тоді як до свіжо основаної української вписалося відразу 45 учеників.

Українське громадянство вибрало для ведення цілої акції два комітети: один центральний у Львові для поширення справи в цілому краю, другий місцевий в Яворові для переведення діла на місці і для проводу. На чолі львівського центрального комітету стануло два яворівські уроженці: пок. Сидір Британ, секретар „Дністра" і адвокат д-р Степан Федак, директор „Дністра". Їхні заслуги для яворівської гімназії величезні. Вони придбали фонди і закупили гарний дім з городом під українську гімназію. „Власна хата поклала тверду основу під дальший розвій гімназії"*). Від місцевого яворівського комітету делеговано до львівського пок. І. Загаєвича, посла д-ра Стан. Дністрянського і пок. дир. Андр. Маренина.

До місцевого комітету входили: пок. І. Загаєвич, голова, Мих. Скальський, міщанин пок. Іван Борис, податковий урядовець Волод. Кекиш, міщ. І. Грабовський, І. Вархоляк, пок. Мих. Масюк, учит. Павло Придаткевич, учит. виділ. школи І. Вербовий, учит. Денис Кульчицький, пок. дир. школи ім. Т. Шевченка Андр. Маренин, учит. школи ім. Т. Шевченка Онуфрій Власійчук, учит. тоі-ж школи Андр. Молчко і гімн. учитель пок. Іван Тиховський.

Виділ Р. Т. П. (пізніше: УПТ) у Львові приняв новозасновану школу під свою опіку і в половині вересня 1908 р. зачалася в новозаснованій гімназії давнього класичного типу наука. Першим управителем був д-р Антін Борис. Після його відходу пок. Іван Тиховський; від другого курсу дир. Ромуальд Перфецький. В рр. 1909-10 до 31. січня 1912 управителем був пок. Теофіль Грушкевич. Від 1912 р. до 1913-14 багатозаслужений педагог і громадянин пок. Іван Прийма.

Першу науку вели: д-р А. Борис, о. Омелян Крайчик, Вол. Макарушка, І. Вербовий і Вол. Кекиш. На другий піврік перемінили гімн. курс на основі міністер. розп. на „Наукове гімназійне заведення". Управителем був, як вище згадано, Р. Перфецький, а вчили крім нього: о. О. Крайчик, пок. І. Тиховський, І. Вербовий і Вол. Кекиш.

З кінцем шк. року 1908-9 здібними признали 38 учеників, з того 12 з відзначенням.

Гімназія містилася спершу в льокалі яворівської „Просвіти" (в домі гром. Мартиновича), опісля в будинку новозбудованого „Нар. Дому", а від початку травня 1910 р. у власному будинку, що стоїть при головній вулиці на площі, що є перед теперішнім будинком.

(Продовження буде)

---

*) Гляди: „Заснування й удержання гімназії", написав Артим Хомик у „Звіті Дир. прив. Наук. Закладу гімн. з руською мовою вик." Філії Руського Товариства Педагогічного в Яворові за шк. рік 1910-11.

Ріжні вісти.

МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ У РУМУНІЇ.

Марш. Пілсудський приїде до Букарешту 30. жовтня, де прийме його святочно двір і уряд. Марш. Пілсудський побуде в Букарешті до 2. жовтня.

КОМ. НАДОЛЬСЬКИЙ ПЕРЕЙМАЄ УРЯДУВАННЯ.

Урядовий комісар м. Львова Стшелецький передасть урядування в руки свого насілдника інж. Надольського в суботу, а з початком найблизчого тижня кидає Львів.

МИРОСЛАВ СІЧИНСЬКИЙ НА УКРАЇНІ.

Мирослав Січинський приїхав на Радянську Україну. В Українській Академії Наук мав Січинський реферат про українську еміграцію в Злучених Державах і Канаді.

РУМУНІЯ ВИСТУПИТЬ ІЗ МАЛОЇ АНТАНТИ.

Є чутки, що Румунія невдоволена з політики малої антанти й тому виступить з неї.

ЛІГА НАЦІЙ В ГРУДНІ.

Ліга Націй на своїм останнім засіданні, 26. вересня, постановила зібратися на найближчу сесію 10. грудня ц. р.

ВЕЛИКИЙ КОМУН. ПРОЦЕС.

18. листопада зачнеться в Токіо процес проти 313 комуністів, обвинувачених за приготовлювання держ. перевороту. Розправа відбуватиметься у великому театрі, бо всі суд. салі за малі. Процес потреває з 4 місяці, а коштуватиме півтора міл. єн.

НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ МЕКСИКУ.

Мексиканський конгрес усіми голосами (274) вибрав тимчасово президентом Мексику дотеперішнього міністра внутр. справ Емілія Портеза Гіля. Президент Каллес уступає 30. листопада 1928. Гілеві тепер 37 літ; думають, що він продовжатиме політику Каллеса.

СТРАШНА ЕКСПЛЬОЗІЯ МУНІЦІЇ.

У Мелілі (Танжер) вибухла муніція в одній із околичних фортів. Було 67 убитих, а ранених 215.

ОСТАНКИ АМУНДСЕНОВОГО ЛІТАКА.

Кораблі „Пуркоа Пас" привіз до Шербурга пливаки літака пропавшої експедиції Амундсена і Гільбода. Ці останки виловили рибалки біля Тромзе. Досліди знавців виказали, що літак упав у море простопадно з великої височини. Догадуються, що на літаку вибухла пожежа в резервуарах і спричинила негайну катастрофу.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·00—8·87·50, канадійський долар 8·81·00—8·81·50, чеська корона 0·26·00—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·25 1·25·75, румунська лея 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·71·75, фунт штерлінгів 43·40·00—43·70·00, радянський червінець 26·00 27·00.

Золото: 20 корон 36·40·00—36·70·00, 20 франків 34·40·00—34·70·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·70·00, 10 російських рублів 46·80·00—47·20·00.

Срібло: Австрійська корона 0·70·00—0·71·00, 5 австрійських корон 3·50·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·77·00—1·80·00, російський рубель 3·00·00—3·10·00, копійки за рубель 1·50·00—1·55·00

Збіжжя.

Пшениця дворська 33·75—34·75, пшениця селянська 43·25—44·25, жито галицьке 34·25—35·25, ячмінь галицький броварняний 35·50—36·50, ячмінь на манво 27·50—28·75, ячмінь пастівний 35·50—36·25, овес галицький 30·00—31·00, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболи промислова 0·00—0·00, фасоля біла 65·50—70·00, фасоля кольорова 48·00—50·00, фасоля краса 60·00—65·00, горох пів-Вікторія 53·00—55·00, горох пільний 52·00—57·00, бобик 30·00—33·50, мішанка пастівна в зерні 00·00, вика 32·00—35·00, сіно солодке краяне прасоване 18·00—20·00, солома прасована 5·00—5·25, гречка 32·75—33·25, льон 64·00—65·00, лубінь синій 21·50—22·50, ріпак озимий 80·00—81·00, мука пшенична 50 прц. 74·00—74·00, мука житна 65 прц. 53·00—54·00, грисік кукурудзяний 67·00—70·00, мука кукурудзяна 49·00—51·00, отруби житні 23·00—23·50, отруби пшеничні 23·50—24·00, крупи гречані 73·50—75·00, пшоно 80·00—82·00, крупи ячмінні 73·50—75·50, пенцак 45·00—50·00, просо красне 39·00—41·00, макухи льняні 49·00—50·00, конюшина красна 220·00—250·00, мак сивий 109·00—113·00, мак синій 100·00—110·00, мішки жохові виробу Страдом Варта 1·68—1·72, мішки уживані добрі 1·38—1·42.

НОВИНКИ

— Торговельний Банк у Варшаві С. А., Відділ у Львові, вул. Гетьманська 10, I п. приймає асекурації 4-проц. премійної інвестиційної позички від амортизаційного тягнення, яке відбудеться дня 1. жовтня ц. р.

— **Гідне наслідування!** Головна Управа „Рідної Школи" одержала на днях від „Маслосоюзу" 500 зол. з письмом з дня 18. вересня 1928 р. такого змісту: „Рішенням Дирекції „Маслосоюзу" з дня 14. ц. м. уділено для потреб Хвального Товариства даток у квоті зол. 500, замісць дискусії в пресі. Надіємося, що й інші наші економічні, торговельні і фінансові товариства і підприємства, як зі Львова, так з краю і з закордону, підуть за цим гарним прикладом і поспішать кожне локрема з більшою допомогою „Рідній Школі" та причиняться таким чином до зліквідування небувалої досі фінансової кризи цеї одинокої і найважнішої нашої шкільної інституції. Бо дійсно час уже від слів перейти до діл! Усі надзвичайні датки на „Рідну Школу" будуть оголошені в пресі.

— **Зміна в чехословацькім консуляті.** На днях опустив своє становище п. Франц Стіліп, який від чотирьох літ стояв на чолі чехословацького консуляту у Львові. Стіліп піддержував звязки з українськими громадянами і, визначаючись товариською вдачею і чемністю, часто йшов на руку тим, що потребували його поради й помочі. Втішався він загальною пошаною і в приватних розмовах висловлював жаль з приводу чеського режіму на Закарпат. Україні. П. Стіліп відійшов до міністерства закорд. справ у Празі. Його місце займе п. Іращек, досі урядовець тогож міністерства.

— **З „Львівського Бояна".** Слідом усіх культурних народів пішов і „Львівський Боян", що приготовляється, як зачуваємо, до відсвяткування 100-літніх роковин смерти Франца Шуберта. Концерт у честь Шуберта відбудеться в перших днях листопада виключно нашими силами. Проби хору до цього концерту відбуваються що вівтірка і пятниці від год. 7.30 веч. Обовязком усіх наших співучих громадян(ок) ходити пильно на ці проби, аби цей концерт випав якнайкраще.

— **Гість з Аргентини.** Приїхав до краю одинокий гр.-кат. священик в Аргентині, о. Степан Турчин, парох з Апостолес у провінції Міссіонес. На час його побуту в краю буде його заступати о. Степан Вапрович, що приїхав до Аргентини недавно з Европи.

— **Присяглі судді.** Первісна листа присяглих суддів з міста Львова для карних судів на 1929 р. буде виложена через 8 днів, почавши від дня 1. до 8. жовтня включно в міськім статистичнім бюрі (ратуш, III. пов.). Кождому вільно листу переглядати від год. 9. рано до 2. попол.

— **До діяльности пок. Івана Верхратського.** В ч. 212 „Діла" з дня 21. IX. ц. р. автор фейлетону під заголовком „З моїх шкільних споминів" п. М. Парфанович, згадуючи про природничі та термінольогічні збірки пок. проф. Івана Верхратського, каже: „Одних і других призбирав він за час свого учителювання в багатьох гімназіях Сх. Галичини великі колекції, продаючи призбирані комахи і метелики до ріжних природничих, зах.-европейських кабінетів. Тільки призбираної термінольогії не вдалося природникові В. як слід вихіснувати, бо це не було його ділом, а ділом скорше фільольога". Природничий відділ Музею Н. Т. ім. Шевченка у Львові вважає своїм обовязком подати до загального відома отсе: Свою збірку передав пок. проф. І. Верхратський Науковому Товариству ім. Шевченка. Вона обіймає около 12.000 мотилів, нетлів, хрущів, комах, які находяться у природничому відділі Музею тогож Товариства. Що торкається термінольогічних матеріялів, то пок. проф. Іван Верхратський, як автор ботаніки, зоольогії і соматольогії, використав їх у знаних шкільних підручниках. Крім того видав окремо: 1) Вирazня мінеральогічна, 163 стор. 2) Нові знадоби номенклатури і термінольогії природописної, народної зібраної між людом. 3) Початки до уложення номенклятури й термінольогії природописної народної I.—VI. (1864-70). Пок. проф. Іван Верхратський був також визначним фільольогом. З фільольогічних творів видав: 1) Знадоби до пізнання угорсько-руських говорів I—II. 2) Знадоби до словаря южно-рус. 3) Наша правопись. 4) Говір Батюків. 5) Про говір галицьких лемків. 6) Про говір замішанців і ін. долівський.

— **Землетрус у Галичині?** З Чорткова, Копичинець і Борщева приходять вістки, вже не перші, що 24-го ц. м. в 6 год. рано[illegible] деякі мешканці відчули напротязі двох секунд тремтіння землі. Воно було настільки сильне, що у деяких хатах тріснули шиби і посудина на шафах передвигнулась. Від одного з наших предплатників п. М. Д. з Нижбірка Нового дістаємо такий опис цього явища: „Спершу чути було підземельний гуркіт. Він ішов від півн.-заходу на півд.-схід і тривав від двох до чотирьох секунд. Закінчився він підземельним гуком, подібним до експльозії, при чому землю струснуло так сильно, що річи в кімнаті рушились і вікна задзвонили. Було враження, що поза стіною їде величезний, тяжко навантажений віз. Перед цим землетрусом був гарний, теплий, соняшний ранок, а після нього, напротязі години, нараз похолодніло, а небо захмарилось"... Вчені мають голос. Нехай скажуть нам, що це було, чому, і що з цього може вийти...

— **Примхи природи.** Після досить довгого та горячого літа заглянула до Европи осінь, що має перші ознаки зими. На Долішнім Шлеську в горах, у Боснії, Герцеговині, Словенії та у Франції: в Оверні та над Льоарою і довкола Закопаного появився сніг, сильна мороз або великі дуже студені дощі.

— **Темна хроніка.** В селі Урмані (Бережанщина) арештували господаря М. Коваля з жінкою, за те, що вбили сокирою своє немовля. — У долинянськім повіті між Долановом Руським і Тисовою пять озброєних бандитів ограбили та поранили торговця деревом Павла Миколу і робітника Мізеркевича. — У с. Загробівці (Снятинщина) невідомі застрілили в ночі в хаті господаря Магудяка. — У Скалатщині у селі Поплави два парубки побили на смерть третього Мик. Турчина.

— **Спільники вломника.** У слідстві, яке ведеться проти талановитого касоріза Кардаша виявилось, що у вдатних „операціях" у фірмі „Домброва" на пл. Марійській він мав довірочного помічника, вольного цього-ж товариства Андрія Телегу. Телега три дні відпекувався рішуче, а на четвертий день — кажуть: розканний — подрібно описав, як Кардаш за його допомогою виліз на 4-ий поверх через віконце до кімнати де находиться каса. З 50.000 зол. найдених у касі, Кардаш дав Телезі 5000 зол. Досі невідомо, що Кардаш зробив з украденими грішми. При трусі в хаті його брата найшли 107 дол., які брат як каже, „крав Кардашеві в дні, коли його арештували. Покищо арештували і батька Кардаша, який має буцім-то знати, де решта грошей.

— **Ріжні вістки.** У Кембрідж помер син Чарльза Дарвіна, Горацій, у 77 р. життя; був він великим знавцем воздухоплавства. — Помер відомий мадярський маляр Геза Фараго в 51 р. життя, що вславився малюнками оригінальних декорацій, плякатів і карикатурами. — Наукова експедиція англійця Чарльза Марстона найшла, по вісткам з Єрусалиму, в околицях Газора останки стін старовинної ханаанської столиці Хаї, з мідяної доби. — В Каїрі помер бувш. премієр Єгипту Сарват Паша. — Винахідниця чарльстона (хто знає її імя?) Ліліяна Бродерік сильно поранена на кораблі, яким їде в Европу. — Америк. промисловці їдуть до Катеринослава будувати фабрику тракторів і авт. — У кольонії прокажених Гайоеляс на острові Яві вибух бунт; голяндські жовніри вбили 10 осіб. — У франц. місті Ля Марш (Вогези) відкрили памятник полковника Рефар, який перший 9. серпня 1884 р. летів бальоном з кермою по вказанім шляху. — Троцький і його рідня занедужала в Верном на малярію. — Найбільший німецький пасажирський повітреплав „Дайчлянд" мусів сісти їдучи над Кольонь і на землі згоріл. Із 15 пасажирів лише кількох легко поранених.

— **Успіхи воздушної комунікації.** Відень може похвалитись прегарними успіхами у постійній воздушній комунікації з сусідніми країнами. Від січня до серпня переїхало на літаках 12.328 пасажирів 5765 літаками. Попереднього року підчас 3394 перелетів переїхало всього 9.070 осіб. Летунський майдан в Аспері, звідки вилітають і куди приїзжають літаки чваниться тим, що за весь цей час не зазнав ані одного нещасливого випадку.

— **Століття бібліотеки „Реклама".** 12-го жовтня святкує німецьке видавництво Реклама 100-ліття свого істнування. Основник цієї фірми молодий Антін Пилип Реклям почав з видавання Біблії, чужинних словників, виривків оперових лібрет на фортепян і збірних творів Шекспіра. Зворотним пунктом у розвитку цієї фірми був день, коли твори Гетого та Шілера були звільнені від авторських прав. Реклям видав їх негайно у загальнодоступній дешевій збірці за одного талира. Вслід за цим пішло оснування в 1867 р. „Універсальної бібліотеки". За два срібні сотики виходили томики, з яких кожний давав непроглядний зразок всесвітньої або німецької літератури. Першим томом була I-а частина „Фавста", що почала низку перших 35 випусків. Нині ціла ві[illegible] бібліотека має 7.000 чисел. Все, що є цінного в всесвітній літературі [illegible] бібліотеку. Її дешева ціна стала благодаттю для бідної інтелігенції, що за мінімальний гріш могла мати доступ до цінних архитворів. Ні Франція ні Англія не мала такого загальнодоступного дбайливого дешевого видавництва, яке пробували і пробують даремне досі наслідувати інші народи.

— **Мова малп.** Американцеві Роберту Іеркеру, проф. Іельського університету, вдалось, як він упевняє, розяснити проблему малпячої мови. Вже давно відомий зоопсихольог Гарнер поставив гіпотезу про істнування малпячої мови. Його гіпотезу не брали вчені поважніше, між повісти Жюль Верна, дарма, що Гарнер схоплював на грамофонових плитах малпячу мову, а малпи на ці згуки негайно реагували. Нпр. коли згуки означали загрозу небезпеки, малпи хвилювались і метушились... Іеркер потвердив уповні ці досліди. [illegible] нараховує 32 слова в малпячій мові [illegible] є в ній поняття голоду, привітів, горя, небезпеки і веселощів.

— **Від Видавництва „Життя і Знання".** Число 7-е журналу „Життя й Знання" вичерпане, тому просимо шановних передплатників, які хотіли би обміняти те число на книжки видання Т-ва „Просвіта", вартости 1.80 зол. — прислати ч. 7. до видавництва і написати, які хотіли би мати книжки. — „Просвіта", Львів, Ринок 10.

Театри.

Великий Міський Театр:

28-го с. 7·30 веч. „Адіє Мімі", оперетка, виступ Ельви Гістедт.

29-го с. 3. попол. „Гоpштинський" для шк. молоді.

29-го с. 7·30 веч. „Фавст". Виступи Галіпької, Хорівна і Трембіцького.

Кіна.

„Аполльо": „Визволена".
„Лев": „Мацістес, велитень гір".
„Оаза": „Своє небо".
„Палас": „Гіпев і Льовев", „Черві силуюети".
„Фатаморгана": „Студент з Праги".

З театру.

Вистава „Невольника" під голим небом у Сокалі.

Під час обходу 30-літнього ювилею Філії „Просвіти" в Сокалі виступила також „Просвітянський Театр" з виставою під голим небом драматичного малюнку М. Л. Кропивницького „Невольник". Крім гурта артистів „Просвітянського Театру" взяли в виставі участь також аматорські читальняні кружки як ділові гурти чи як козаки, турки й татари на конях та піши. Відповідно до потреби переробив режисер п. Серова дуже влучно саму пєсу, злучивши два перші акти в один з відповідними очеркуваннями згідно доповненнями. До третьої дії долучено ще битву козаків з турками і татарами. Четверту пропущено зовсім, а пяту поставлено як третю. Рано переведено пробу при співучасти приблизно 200 гадців, з дуже добрим успіхом. Та вже якийсь злобний чортик перешкодив у першому виконанні самої вистави. Першний акт аж до відїзду Степана з гуртом товаришів і сцена прощання с Ярином випала прекрасно, викликуючи у видців цілим замітне зворушення. Коли прийшлося приготовити майдан до другої дії (табор козаків і битва) показалося, що хати старого Коваля, стайні (де стоїть кінь Степана) за кирпичеве журалля не можна усунуть, бо була несподі[illegible]

Осложення цих будинків березовими гиллями, не дало враження зміни сценерії і акція мусіла відбутися (всупереч змістові штуки) на обійстю Коваля. Зараз з початком дії сонце почало заходити, сумерк обгорнув майдан. Запалено справді, одну велику жарову лямпу, але світло з неї ледви вистарчило на освітлення невеликого круга біля хати. Режисерія намагалася заступити брак світла (доставець не додержав умови і замісць 3-ох доставив для театру лише одну лямпу) запаленням копичок соломи. Не богато це помогло, бо солома скоро згоріла, так що гуртів гуляючих дівчат — в прегарних, вишивками приправлених строях — більша частина видців не бачила. Так само в темряві відбулася найефектовніша часть вистави, а саме: напад турків і татар на козацький табор, битва на кріси, шаблі і списи та забрання козаків в полон. Цю часть вистави бачили лише ці видці, що великою юрбою обсіли високий шкарп над майданом. Огонь соломяних копиць полохав також коні їздців і треба було значнішу частину гурту попровадити у бій піхотою, що також в дуже великій мірі зіпсувало сподіваний ефект.

Останню дію — знова під хатою — відіграно дуже добре, вже в крузі світла від лямпи.

Зважививши, що досі наші театри ще ніколи не пробували масових вистав на вільнім воздусі, можна уважати виставу „Невольника" в Сокалі за доволі вдатну. Режисерія мусить одначе памятати про те, щоби обстановку сцени можна було легко усувати, щоби було відповідне світло, а в випадку його недостачі стискати терен вистави до границь освітлення.

Омельченко.

Зі спортового життя.

Україна II. — Русалка (Городок Яг.) 3:5 (1:0).

Повищі змагання відбулися в неділю 23. ц. р. в Городку Яг. і закінчилися заслуженою витраною Русалки, яка виказала багато амбіції й запалу в грі. Грачі Русалки — це бувші члени польських клюбів, яких теперішний виділ Русалки зумів вирвати з обіймів денаціоналізації і згуртувати в своїм товаристві, що повинно бути приміром для інших наших провінц. міст.

Осінний турнір за чашу.

В суботу 29. і в неділю 30. вересня ц. р. відбудеться великий осінний турнір між 4 львівськими клюбами за чашу. Участь у турнірі беруть: Україна, Світезь, Білий Ожел і Графіка. Турнір заповідається дуже цікаво. Беручи під увагу те, що Світезь побідила недавно Легію, а Білий Ожел Погонь ІБ, що безперечно є мірилом сили поодиноких клюбів, Україна мусить виступити у своєму репрезентаційному складі і грати з великим запалом, щоби здобути чашу. Змагання відбудуться на грищу Світезі на Замарстинові (дуже вигідна комунікація трамваєм ч. 9. до кінця і 100 кроків до грища) в такім порядку: субота, год. 2-га: Україна—Світезь, год. 3.30: Білий Ожел — Графіка. В неділю в тім самім часі побіджені і побідники. Маємо надію, що Україна, яка з Мурськими на середині нападу і Сареготою на правому крилі представляється тепер дуже добре, буде грати побідно і дасть багато емоції своїм симпатикам, які напевно в рекордовій кількости являться на ці цікаві змагання.

✠ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Валерія з Грушкевичів Коритко
жінка о. сов. Олександра, пароха в Лашках Королівських пов. Перемиського, померла дня 1-го вересня в 80 році життя, а в 55 подружнього. Зразковий тип давних імость праведна, працьовита, любляна і почитана всіма, а саме селом, для якого була правдивою матірю. Оплакувала мужем, дітьми, внуками, правнуками й громадою, з якою переживала тірке воєнне лихоліття натерпівшись немало, коли арештовано її мужа-старця р. 1919. Честь її памяти! 626 1—2

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. Панаса Карабіневича
ЛЬВІВ, саля Муз. Т-ва ім. Лисенка, вул. Шашкевича 5.
6.Х. г. 8. веч. Гейша.
7.Х. г. 3·30 попол. Циганка Аза. Ціни знижені.
7.Х. г. 8. веч. Гейша, по раз другий.
Білети зараз набувати можна в Союзному Базарі, Руська 20.

Сходини адвокатів львівської делегатури С. У. А. с. є. зі Львова, Белза, Бібрки, Городка Ягайлонського, Янова, Куликова, Рави Руської, Сокаля, Щирця, Ходорова, Угнова, Винник, Жовкви, Яворова, Глинян, Перемишлян і Золочева, Радехова та Камінки Струмилової, відбудуться дня 29/9 н. р. в суботу о год. 16. в льокалі Тов. „Земля" у Львові, Ринок ч. 43 І п. Участь членів С. У. А. обовязкова. — Львів, дня 24/9 1928. — **Делегат д-р Евген Щуровський.**

Для екстерністів (-ок), що здають гимназійну матуру в лютім 1929 р. репетиторійний курс зі всіх научних предметів. Негайні зголошення приймає „Освіта" Львів, Міцковського 11, від 10—1, 5—6. 624 1-2

Адвокат д-р Загайкевич в Перемишлі пошукує рутинованого, по змозі з трибунальською субституцією конципієнта. 630 1—3

Кімната для учеників або учениць з цілим удержанням негайно до винайму. Вул. Вроновських 8. І. п. офіцини. 635 1-1

Негайно потрібно учительки або учителя педагога до двох хлопців з І. і IV. кл. шк. нар. Зголошення з поданням условій до Ст. Онуферкової в Скалаті. 625 1-3

Пошукується енергічної, здорової жінки для товариства пані дому — Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Товаришка". 611 3—3

На сплати ліжка мосяжні 200 зол. На провінцію без поручення. — Фабрика Закс, вул. Личаківська ч. 132. 487 6—7

Модні бранзолетки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі - Розважевскі, Львів (Готель Жоржа), Тел. 27—29. 2481 14—?

На сплати отомани 55 зол. **канапки** 55. Фотелики до розкладання 15. Фабрика **Закс** Личаківська ч. 132. 502 6—7

Sunlajt
мило
Sunlajt Mydło Sunlight Gwarantowana
Czysto Nieszkodliwe Składniki Gwarantowane
Sunlajt Mydło
Złotych 20.000

Найбільшою прикметою мила Sunlajt є абсолютна чистота. Виплачується 20.000 зол. кожному, хто міг би найти в нім якінебудь браки. Безконкуренційно пере тільки мило Sunlajt, бо навіть в твердій воді виробляє обильні милини.

Мило Sunlajt уживається також до всіх домашніх порядків.

Lever Brothers Limited. Англія.

P. Sl. 4 24.

Йолянда знана школа крою і шиття вул. Сташица ч. 8/11 приймає на 3-місячний і річний курс щоденно. Уділяє науки крою по домах. На час тревання науки можу дати удержання. 628 1—8

КОНКУРС

на аренду двох моргів поля і десять моргів саду та будинків фундації о. Й. Фолиса в Скнилові. — Письменні оферти з долученням вадіюм в квоті зол. 100. належить вносити до дня 9. жовтня 1928 р. год. 12. в полудне на руки синдика — **Д-ра Володимира Охримовича, Львів, вул. Домініканська ч. 11/І.** 627 1—1

Ширіть наш часопис!

ПОРУЧАЮ НА ШКІЛЬНИЙ СЕЗОН: **Першу книжечку,** видання Кураторії (уклад мій), ціна в оправі 2·30 зол., брош. 2 зол., **Методичний підручник** для І. кл. (мій) 3 зол., **Диктати** Купін 1·20 зол., **Методику стилю** Заклинського (в друку), **Історію виховання** д-ра Левицького 3 зл., **Ручну працю** Андруховича 2·10 зол., **Колірові зоольогічні образи** для погладової науки форм. 36×41 цм., 52 серії штука по 1·20 зол., в оправі по 1·70 зол. (спис образів висилаю окремо), **Рухомі азбуки** більшого форм., українські і польські комплети в пуделках по 1·60 зол. **Діточі азбуки** українські і польськ., комплети в пуделках по 32 гр., (без пуделок 40 гр.), **Лічила** сист. „Лая" для І. кл. дуже практичні по 1·10 зол. **Годинники тектурові** для погладової науки по 30 гр. **Таблиці** до рухомої азбуки з дікту по 8 зол., тектурові по 6 зол. — АДРЕСА ЗАМОВЛЕНЬ: **Матвійчук, Львів, вул. Бляхарська ч. 8.** 629 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Ліжко кухонне 13 зол. Сіткове 30. — Сприжкове тапіцероване 45. — Дротяні вклади 26. — Фабрика Закс вул. Личаківська ч. 132. 489 7—8

Годинник ваш буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів ул. Марійська 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні заскі годинники переробляємо наручні. 3 6 118-?

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціяліст недуг легенів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
432 Пересвітлення Рентгеном. 22—24

зол. 3 | **ЦУКОРНИЦЯ** | зол. 3
з хінського срібла тільки у
Б. ҐРИНБЕРҐА Сикстуська 4

VI. Звичайні Загальні Збори
Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовників у Львові

відбудуться дня 13. жовтня 1928 року (в суботу) о год. 16-тій (4-та попол.) в салі Товариства „Українська Бесіда" у Львові вул. Рутовського ч. 22 І. з таким порядком нарад:

1. Відкриття Зборів.
2. Верифікування протоколу Звичайних Загальних Зборів з дня 29. червня 1927 року.
3. Звіт Старшини з діяльности за діловий рік 1927 і предложення звіту ревізорів.
4. Одобрення рахункового замкнення та звіту з діяльности Інституту за 1927 рік.
5. Вибір 3-ох членів зглядно 3-ох заступників членів Старшини на місце уступивших, згідно з §-ом 48 статуту.
6. Внесення Старшини на винагороду ревізорам за переведені ревізії рахункового діловодства в році 1927. (§ 52. статуту).
7. Ліквідація Пенсійного Інституту.
8. Запити і дезідерати.

Якщо скликані отсим Загальні Збори були би нездатні важно рішати, тоді скликається на протязі 4-ох тижнів другі Загальні Збори, з тим самим порядком нарад і ці наново скликані Загальні Збори будуть рішати правосильно без огляду на число заступлених на них голосів (§ 46. статуту).

Львів, дня 14. вересня 1928 року.

СТАРШИНА
Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовників у Львові.

631 1—1